

Szomjúság

Tószegi néni még sosem látott közről kacsát. Megmutatták ugyan, hogy kell használni és akkor nem is tűnt olyan bonyolultnak. De most, hogy elköszönt az ápoló és ő magára maradt, elbizonytalanodott. Nem volt persze egyedül, mert ott volt vele a férje, de az ő segítségére már nem számíthatott. Tószegi bácsi csak akkor nyitotta ki a szemét, ha nagy ritkán szomjúságot érzett. Az evésről már szinte teljesen leszokott. Áttétes májrák, mondta neki a kórházban az orvos. A maszk miatt Tószegi néni nem látta a száját, ezért úgy tűnt, mintha a nővérszobából kiszűrődő rádióműsorból jönne a hangja. Hazaadjuk. A covid miatt nem maradhat itt. Mi már úgysem tudunk rajta segíteni. Jobb lesz neki, ha otthon hal meg.

A néni nem volt benne biztos, hogy így fogalmaztak, de ő így fordította le magának. Pár hónappal ezelőtt, amikor kihirdették a karantént, elkezdte átültetni a szavakat magyarról magyarra. Egyszeriben túl sok lett az érthetetlen kifejezés. Covid 19, antitest, antigén gyorseszteszt meg immunokromatogrammi... Egyik napról a másikra azt vette észre, hogy nem érti, amit mondanak neki. Nem tudja felfogni, amit a híradóban hall, amiket a beszélgetős műsorokban beszélgetnek, de még a tévéreklámok sem állnak össze a fejében. Amíg Pista nem robbant le, mindig ő segítette a dolgok megértésében. Erre azonban nem számíthat többé. Pista csak tápszert iszik, ürít és alszik. Ráadásul be vannak ide zárva. Karantén van. Sokszor ízlelgette ezt a szót. Utoljára gyerekkorában hallotta az apjától, mikor az a háborús emlékeiről mesélt. Meg a kijárási tilalomról. Hát igen. Neki ez már a koronavírus előtt megkezdődött.

Nem szerette ezt a lakást. Talán amikor Jancsi elkezdett inni. Igen, lehet, hogy akkor utálta meg. Pedig hogy örültek annak idején, amikor ráakadtak erre a földszinti három szobásra. Irigyelték is őket a régi szomszédok. Hogy nekik jobb lett egy kicsit. Már nem csak kifőzdéjük van a Szépasszony völgyben, hanem nagyobb lakás is került. El sem köszöntek tőlük. Csak szedték a sátorfájukat és áthurcolkodtak a három pici gyerekkel ide, a Rózsa utcába. Uram atyám, milyen régen volt! A nagyobbik fia meg a lánya azóta már nagyszülő. Csak a legkisebbje, csak ez a Jancsi maradt a nyakukon. Negyvennyolc évesen.

Pista most kinyitotta a szemét. Tószegi néni összerezett. Úgy elgondolkodott, hogy még a maszkot is magán felejtette. Pista megnyalta a száját. A néni már tudta, hogy ez a szomjúság jele. Óvatosan a feje alá nyúlt és adott neki pár korty vizet, de a férje nem nyelt. A hideg lé végigcsurgott az állán és foltokat hagyott a pizsama gallérján. Akkor elővette a tápszert. Pista csak két kiskanállal fogadott el. Mire a felesége megtörölte a száját, újra álomba szenderült. Mennyire szerettek régen enni! Zárás után, amikor az utolsó vendég is elment, Pista még összeütött maguknak valami finomságot a napi maradékokból. Beszélgettek és ittak egy pohár borocskát. Nem rohantak haza a gyerekekhez, hogy leváltsák a nagymamát. Olyan jól érezték magukat kettesben! Pista kivételesen jó szakács volt.

Aztán amikor a gyerekek elkezdtek az iskolát, elfogadta a Tisztiház főszakácsi állását, a kifőzdétől meg jó áron megváltak. Akkor lett ez a nagyobb lakás. Ezt persze a régi szomszédoknak nem vallották be. Élvezték, hogy irigylik őket. Ő eleinte nem ezt a földszintit akarta. Nem szeretett fájni. Meg ha Pista későn ment haza, félt, hogy valaki bemászik az erkélyen. Most is odakapta a fejét, mert hallott valami mozgást, de csak a szomszéd macska ugrott fel a korlátra. A vírus óta nem merte beengedni. Milyen furcsa, hogy ennyire megijedt! Pedig most nincs is egyedül. Bár Pista már nem tudná megvédeni. Vajon mikor kezdett leépülni?

Először a lányuk házassága ment tönkre, aztán a nagyobb fiuké, végül Jancsié. Ő haza is költözött hozzájuk. Meg elkezdett inni. És azóta nem talál munkát. Igaz, nem is nagyon keres. Pedig mennyivel könnyebb lenne most az élet! Az ő nyugdíja kenyérre sem lesz elég, nem hogy italra. Jancsi meg egyre többször szomjas. És egyre durvább. Amíg Pista kórházban volt, még kiabált is vele, hogy adjon pénzt. Holott milyen szelíd kisfiú volt! A gyerekei közül őt szerette a legjobban. Persze ezt magának is csak mostanában vallotta be. Túl sok ideje lett gondolkodni. Itthonról nem szabad elmenni, vendégeket nem fogadhat, Pistával már nem tudnak beszélgetni, a tévéműsorok meg csak fárasztják. Inkább töri a fejét. És emlékezik.

Pistának be kell adni a vérhígító injekciót. Már csak ma meg holnap. Azzal megvan mind a harminc. De jó lesz, ha már nem kell többé beledöfnie a tűt. Nem túl kellemes érzés. A férje most jelzett, hogy vizelnie kell. Tószegi néni kezében megremegett a tű, ahogy kihúzta a bőr alól. Ezek szerint máris használatba kell venni a kacsát. Felemelte, aztán nagy nehezen kicsomagolta a férjét és óvatosan odatartotta neki. Csak nézte a bugyborékos sárga levet, ami egyre jobban megtöltötte az edényt. Tehát a vesék még nem álltak le. Szerencsére egy csepp se ment mellé. A néni kéjes örömet érzett. Hogy ez most sikerült. Még sem olyan rossz betegápoló ő, mint amilyennek képzelte magát. Éppen ki akarta üríteni a vizeletet, amikor fordult a kulcs a zárban.

Jancsi, gondolta Tószegi néni. És kicsit el is mosolyodott. Pedig félt. Egyre jobban félt a fiától. Hátranézett. Jancsi dühösen állt az ajtóban. Érdekes, hogy neki még az italtól sem lesz jobb a kedve. A szájmazskot felhúzta a homlokára. Ezen a néni majdnem elnevette magát. Jancsi köszönés nélkül becsapta az ajtót, visszhangzott tőle a lépcsőház. Egyenesen a szülei hálószobájába ment. Az apjára rá se nézett. Az anyja táskáját kereste. Kivette belőle a pénztárcát. Éppen ki akart húzni egy ezrest, amikor az anyja megérintette a karját. Jancsi nem számított erre, így hát azonnal ütött. Fordulásból. Akkorát, hogy Tószegi néni beesett a két ágy közé. A kacsá tartalma meg ráömlött. Csodálkozva nézett a fiára. Nem gyűlölettel, nem fájdalommal. Pedig sajgott az egész teste. Jancsi is nézte őt egy darabig. Aztán eltette az ezrest. Az ajtóból még visszafordult. Szomjas vagyok, mondta és magukra hagyta az öregeket.